

"মৰমৰ সন্তানসকল - সত্য পিতাৰ লগত বাহিৰে ভিতৰে সত্য হ'ব, তেতিয়াহে দেৱতা হ'ব পাৰিব।

তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলেই ফৰিস্তা তথা দেৱতা হোৱা"

***প্ৰশ্ন :-** এই জ্ঞান শুনা বা ধাৰণ কৰাৰ অধিকাৰী কোন হ'ব পাৰে?

***উত্তৰ :-** যিসকলে অলৰাউণ্ড (আদিৰ পৰা অন্তলৈ) ভূমিকা পালন কৰিছে, যিয়ে সকলোতকৈ বেছি ভক্তি কৰিছে, তেওঁলোকেই জ্ঞান ধাৰণা কৰাত বহুত তীক্ষ্ণ হ'ব। উচ্চ পদো তেওঁলোকেই পাব। তোমালোক সন্তানসকলক কোনো কোনোৱে সোধে - তোমালোকে শাস্ত্ৰ নামানা নেকি? তেতিয়া ক'বা যিমান আমি শাস্ত্ৰ পঢ়িছোঁ, ভক্তি কৰিছোঁ সিমানখিনি এই জগতত কোনেও নকৰে। এতিয়া আমি ভক্তিৰ ফল পাইছোঁ। সেয়েহে এতিয়া ভক্তিৰ প্ৰয়োজন নাই।

ওঁম্ শান্তি। বেহদৰ পিতাই বেহদৰ সন্তানসকলক আহি বুজায়, সকলো আত্মাৰ পিতাই সকলো আত্মাকে বুজায় কিয়নো তেওঁ হৈছে সকলোৰে সংগতি দাতা। যিসকল আত্মা আছে, সকলোকে জীৱ আত্মা বুলিয়ে কোৱা হ'ব। শৰীৰ নহ'লে আত্মাই চাব নোৱাৰে। যদিও ড্ৰামাৰ প্লেন (নাটকৰ পৰিকল্পনা) অনুসৰি স্বৰ্গৰ স্থাপনা পিতাই কৰি আছে কিন্তু পিতাই কয় - মই স্বৰ্গ প্ৰত্যক্ষ নকৰো। স্বৰ্গ যাৰ বাবে তেওঁলোকেই চাব পাৰে। তোমালোকক পঢ়াই মইতো কোনো শৰীৰ ধাৰণ নকৰো। তেন্তে শৰীৰ অবিহনে কেনেকৈ চাব পাৰিম। এনেকুৱা নহয় যে য'তে ত'তে বিৰাজমান হৈ আছে। সকলোবোৰ প্ৰত্যক্ষ কৰি থাকো। নহয়, পিতাই কেৱল তোমালোক সন্তানসকলক প্ৰত্যক্ষ কৰে, যাক গুল-গুল (ফুল) কৰি তুলি স্মৃতিৰ যাত্ৰা শিকায়। 'যোগ' শব্দটি হৈছে ভক্তিৰ। জ্ঞান দিওঁতা হৈছে এজনে জ্ঞানৰ সাগৰ, তেওঁকেই সংগুৰ বুলি কোৱা হয়। বাকী সকলো হৈছে গুৰু। সত্য শুনাওঁতা, সত্যখণ্ড স্থাপনা কৰোঁতা তেওঁৰেই হয়। ভাৰত সত্য খণ্ড আছিল। তাত সকলো দেৱী-দেৱতাই নিবাস কৰিছিল। তোমালোক এতিয়া মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হৈ আছে। সেয়েহে সন্তানসকলক বুজায় - সত্য পিতাৰ লগত ভিতৰে বাহিৰে সত্য হ'ব লাগে। প্ৰথমতেতো খোজে প্ৰতি অসত্য আছিল, যদিহে স্বৰ্গত উচ্চ পদ পাব বিচৰা তেন্তে সেই সকলোবোৰ এৰিব লাগিব, যদিও স্বৰ্গলৈ বহুতেই যাব কিন্তু পিতাক জানিও বিকৰ্ম বিনাশ যদি নকৰা তেন্তে শাস্তি ভোগ কৰি হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি কৰিব লাগিব, তেতিয়া পদো কম পাব। পুৰুষোত্তম সংগম যুগত ৰাজধানী স্থাপনা হৈ আছে। ৰাজধানী সত্যযুগত নতুবা কলিযুগত স্থাপনা হ'ব নোৱাৰে কিয়নো পিতা সত্যযুগ অথবা কলিযুগত নাই। এই যুগক কোৱা হয় পুৰুষোত্তম কল্যাণকাৰী যুগ। ইয়াতে পিতা আহি সকলোৰে কল্যাণ কৰে। কলিযুগৰ পিছত সত্যযুগ আহিব সেয়েহে সংগম যুগো নিশ্চয় লাগিব। পিতাই কৈছে এয়া হৈছে পতিত পুৰণি সৃষ্টি। গায়নো আছে - দূৰ দেশৰ নিবাসী..... তেনেহ'লে আনৰ দেশত নিজৰ সন্তানে কি দৰে লগ পাব। আনৰ দেশত আনৰ সন্তানহে পাব। তেওঁলোকক ভাল ৰীতিৰে বুজায় - মই কাৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰো। নিজৰো পৰিচয় দিয়ে আৰু যাৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰো তেওঁকো বুজাও যে এয়া তোমাৰ বহুত জন্মৰ অন্তিম জন্ম। এয়া কিমান স্পষ্ট।

ইয়াত এতিয়া তোমালোক হৈছে পুৰুষাৰ্থী, সম্পূৰ্ণ পবিত্ৰ নহয়। সম্পূৰ্ণ পবিত্ৰ সকলক ফৰিস্তা বুলি কোৱা হয়। যি পবিত্ৰ নহয় তেওঁক পতিত বুলিয়ে কোৱা হ'ব। ফৰিস্তা হোৱাৰ পিছত আকৌ দেৱতা হয়গৈ। সূক্ষ্ম বতনত তোমালোকে সম্পূৰ্ণ ফৰিস্তা দেখিবলৈ পোৱা, তেওঁলোককে ফৰিস্তা বুলি কোৱা হয়। সেয়েহে পিতাই বুজায় - সন্তানসকল, এজন 'অন্ধ'কেই স্মৰণ কৰিব লাগে। 'অন্ধ' মানে বাবা, তেওঁক আল্লা বুলিও কোৱা হয়। সন্তানসকলে বুজি পাইছে পিতাৰ

26-07-2019

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

পৰা স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। স্বৰ্গ কেনেকৈ ৰচে? স্মৃতিৰ যাত্ৰা আৰু জ্ঞানৰ দ্বাৰা। ভক্তিত জ্ঞান নাথাকে। জ্ঞান কেৱল এজন পিতায়ে ব্ৰাহ্মণসকলক দিয়ে। ব্ৰাহ্মণ আটাইতকৈ উচ্চ নহয় জানো। এতিয়া তোমালোক হৈছা ব্ৰাহ্মণ পিছত আকৌ বাজেলি খেলিবা। ব্ৰাহ্মণ, দেৱতা, ক্ষত্ৰিয়..... ইয়াক কোৱা হয় বিৰাট ৰূপ। বিৰাট ৰূপ কোনো ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰৰ বুলি কোৱা নহয়। তাত আটাইতকৈ উচ্চ ব্ৰাহ্মণতো নাই। পিতা ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰত আহে - এয়াতো কোনেও নাজানে। ব্ৰাহ্মণ কূলেই হৈছে সৰ্বোত্তম কূল, যেতিয়া পিতা আহি পঢ়ায়। পিতাই শূদ্ৰসকলকতো নপঢ়ায়। ব্ৰাহ্মণসকলকে পঢ়ায়। পঢ়াবলৈও সময় লাগে, ৰাজধানী স্থাপনা হ'ব। তোমালোক উচ্চৰো উচ্চ পুৰুষোত্তম হোৱা। নতুন সৃষ্টি কোনে ৰচিব? পিতায়ে ৰচিব। এইটো পাহৰি নাযাব। মায়াই তোমালোকক পাহৰাই দিয়ে, ময়াৰতো কামেই এইয়া। জ্ঞানত ইমান হস্তক্ষেপ নকৰে, স্মৰণতহে কৰে। আত্মা বহুত মলিনতাৰে ভৰি আছে, সেইয়া পিতাৰ স্মৃতিৰ অবিহনে পৰিষ্কাৰ হ'ব নোৱাৰে। 'যোগ' শব্দটিক লৈ সন্তানসকল বহুত বিবুদ্ধিত পৰে। এনেকৈ কয় যে বাবা মোৰ যোগ নালাগে। বাস্তৱত 'যোগ' শব্দটি হৈছে হঠযোগীসকলৰ। সন্ন্যাসীয়ে কয় - ব্ৰহ্মৰ লগত যোগ লগোৱা। এতিয়া ব্ৰহ্ম তত্বতো বহুত বিশাল হয়। যেনেকৈ আকাশত তৰা দেখা পোৱা যায় তেনেকৈ তাতো সৰু-সৰু তৰাৰ নিচিনা আত্মাসকল আছে। সেইয়া হ'ল আকাশৰ ওপৰত, য'ত সূৰ্য, চন্দ্ৰৰ ৰশ্মি নাই। তেন্তে চোৱা তোমালোক কিমান সৰু-সৰু ৰকেট হোৱা। সেইবাবে বাবাই কয় - প্ৰথমে আত্মাৰ জ্ঞান দিব লাগে। সেয়াতো এজন ভগৱানেহে দিব পাৰে। এনেকুৱা নহয়, মাত্ৰ ভগৱানক নাজানে। কিন্তু আত্মাকো নাজানে। ইমান সূক্ষ্ম আত্মাত 84 জন্মৰ অবিনাশী ভূমিকা নিহিত হৈ আছে, ইয়াকে প্ৰকৃতি বুলি কোৱা হয়, অন্য একো বুলি ক'ব নোৱাৰি। আত্মাই 84 চক্ৰত ঘূৰিয়ে থাকে। প্ৰত্যেক 5 হাজাৰ বছৰ পিছত এই চক্ৰ পুনৰাবৃত্তি হৈয়ে থাকে। এয়া ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। সৃষ্টি অবিনাশী হয়, কেতিয়াও বিনাশ নহয়। সেই লোকসকলে দেখুৱায়, ডাঙৰ প্ৰলয় হয় আকৌ কৃষ্ণই আঙুলি চুহি-চুহি আহতৰ পাতত আহে। কিন্তু এনেকুৱা জানো কেতিয়াবা হ'ব পাৰে। এয়াটো ৰীতিয়েই নহয়। মহাপ্ৰলয় কেতিয়াও নহয়। এটা ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা আৰু অনেক ধৰ্মৰ বিনাশ চলিয়েই থাকে। এই সময়ত মুখ্য তিনিটা ধৰ্ম আছে। এইয়াতো হৈছে অচ'পিচিয়াচ (মংগলময়) সংগমযুগ। পুৰণি সৃষ্টি আৰু নতুন সৃষ্টিৰ মাজত দিন-ৰাতিৰ পাৰ্থক্য আছে। কালি নতুন সৃষ্টি আছিল, আজি পুৰণি হ'ল। কালিৰ সৃষ্টিত কি আছিল - এয়া তোমালোকে বুজিব পাৰা। যিয়ে যি ধৰ্মৰ হয় তেওঁ সেই ধৰ্মহে প্ৰতিষ্ঠা কৰে। তেওঁলোকতো কেৱল এজনেই আহে, বহুত নহয়। পুনৰ ধীৰে ধীৰে বৃদ্ধি হয়।

পিতাই কয়, তোমালোক সন্তানসকলক কোনো অসুবিধা নিদিওঁ। সন্তানসকলক কেনেকৈ অসুবিধা দিম! অতি মৰমৰ পিতা নহয় জানো। কয়, মই তোমালোকৰ সংগতি দাতা, দুখ হৰ্তা, সুখ কৰ্তা হওঁ। স্মৰণো মোক এজনকে কৰে। ভক্তি মাৰ্গত কি কৰি দিলে, মোক কিমান গালি দিয়ে! এনেকৈ কয় যে গড্ ইজ ওৱান (ভগৱান এজনেই)। সৃষ্টিৰ চক্ৰও এটাই, এনেকুৱা নহয় যে আকাশত কোনোবা জগত আছে। আকাশত তৰা আছে। মনুষ্যইতো ভাবে, এটি-এটি তৰাত সৃষ্টি আছে। তলতো সৃষ্টি আছে। এই সকলো বিলাক হ'ল ভক্তি মাৰ্গৰ কথা। উচ্চৰো উচ্চ ভগৱান এজনেই। এনেকৈ কয় যে গোটেই সৃষ্টিৰ আত্মা তোমাতেই গঁথা আছে, এয়া যেন মালা। ইয়াক বেহদৰ ৰুদ্ৰ মালা বুলিও ক'ব পাৰি। সুতাৰে বন্ধা আছে। গায়ন কৰে কিন্তু একো বুজি নাপায়। পিতা আহি বুজায় - সন্তানসকল, মই তোমালোকক অলপো অসুবিধা নিদিওঁ। এয়াও শুনাইছে যে যিসকলে প্ৰথমে ভক্তি কৰিছে, তেওঁলোকেই জ্ঞানত তীক্ষ্ণ হ'ব। ভক্তি বেছিকৈ কৰিছে গতিকে ফলো তেওঁলোকে বেছি পাব লাগে। কোৱা হয়, ভক্তিৰ ফল ভগৱানে দিয়ে, তেওঁ হ'ল জ্ঞানৰ সাগৰ। তেন্তে নিশ্চয় জ্ঞানৰ দ্বাৰাই ফল দিব। ভক্তিৰ ফলৰ বিষয়ে কোনেও নাজানে। ভক্তিৰ ফল হ'ল জ্ঞান যাৰ দ্বাৰা স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ সুখ পোৱা যায়। গতিকে ফল দিয়ে অৰ্থাৎ এজন পিতাই নৰকবাসীৰ পৰা স্বৰ্গবাসী কৰি তোলে।

26-07-2019

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

ৰাৱণৰ বিষয়েও কোনেও নাজানে। কয়ো যে এইখন হৈছে পুৰণি সৃষ্টি। কেতিয়াৰ পৰা পুৰণি হ'ল - তাৰ হিচাপ কোনেও উলিয়াব নোৱাৰে। পিতা হ'ল মনুষ্য সৃষ্টি ৰূপী বৃক্ষৰ বীজৰূপ। সত্য হয়। তেওঁৰ কেতিয়াও বিনাশ নহয়, তেওঁক ওলোটো বৃক্ষ বুলি কোৱা হয়। পিতা ওপৰত আছে, আত্মাসকলে পিতাক ওপৰত দেখি মাতে, শৰীৰেতো মাতিব নোৱাৰে। আত্মাতো এটা শৰীৰ এৰি আন এটা শৰীৰলৈ গুচি যায়। আত্মাৰ বৃদ্ধিও নহয়, হ্ৰাসো নহয় আৰু কেতিয়াও মৃত্যু নহয়। এই খেল ৰচি থোৱা আছে। গোটেই খেলৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ ৰহস্য পিতাই শুনাইছে। আন্তিকো কৰি তুলিছে। এয়াও শুনাইছে যে এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ এই জ্ঞান নাই। তাততো আন্তিক-নাস্তিকৰ বিষয়ে জ্ঞাতই নহয়। এই সময়ত পিতাইহে অৰ্থ বুজায়। নাস্তিক বুলি তেওঁক কোৱা হয় যিয়ে পিতাক, ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তক আৰু সময় সীমাক নাজানে। এই সময়ত তোমালোক আন্তিক হৈছা। তাত এইটো কথাই নাথাকে। খেল নহয় জানো। যি কথা এক চেকেণ্ডত হয় সেয়া আকৌ দ্বিতীয়তো চেকেণ্ডত নহয়। ড্ৰামাত টিক্-টিক্ হৈ থাকে। যি অতীত হ'ল চক্ৰ ঘূৰি থাকিব। চিনেমাৰ ক্ষেত্ৰত যেনেকুৱা হয়, দুই ঘণ্টা বা তিনি ঘণ্টাৰ পিছত পুনৰাই সেইখন চিনেমাই হুবহু পুনৰাবৃত্তি হ'ব। ঘৰ আদি ভাঙি দিয়ে আকৌ দেখিবা বনোৱা আছে। সেয়াই হুবহু পুনৰাবৃত্তি হয়। ইয়াত মুৰ্ছিত হোৱাৰ কথা নাই। মুখ্য কথা হ'ল, সকলো আত্মাৰ পিতা হৈছে পৰমাত্মা। আত্মা পৰমাত্মা বিচ্ছিন্ন হৈ থাকিল বহুকাল বিচ্ছিন্ন হয়, ইয়ালৈ আহে ভূমিকা পালন কৰিবলৈ। তোমালোক পুৰা 5 হাজাৰ বছৰ বিচ্ছিন্ন হৈ আছিল। তোমালোক মৰমৰ সন্তানসকলে অলৰাউণ্ড পাৰ্ট পাইছা সেয়েহে তোমালোককে বুজায়। জ্ঞানৰো তোমালোক অধিকাৰী হোৱা। সকলোতকৈ বেছি ভক্তি যিয়ে কৰিছে, জ্ঞানতো তেওঁৰেই তীক্ষ্ণ হ'ব, পদো উচ্চ পাব। প্ৰথমে এজন শিৱ বাবাৰ ভক্তি হয় তাৰ পিছত দেৱতাসকলৰ। আকৌ 5 তত্ত্বৰো ভক্তি কৰে, ব্যভিচাৰী হৈ যায়। এতিয়া বেহদৰ পিতাই তোমালোকক বেহদলৈ লৈ যায়, তেওঁলোকে আকৌ বেহদৰ ভক্তিৰ অজ্ঞানলৈ লৈ যায়। এতিয়া পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক বুজায় - নিজকে আত্মা বুলি ভাবি মোক এজন পিতাক স্মৰণ কৰা। তথাপিও ইয়াৰ পৰা বাহিৰলৈ গ'লে মায়াই পাহৰাই দিয়ে। যেনেকৈ গৰ্ভত পশ্চাতাপ কৰে - মই এনেকুৱা নকৰো, বাহিৰলৈ আহিলে পাহৰি যায়। ইয়াতো তেনেকুৱা হয়। বাহিৰলৈ গ'লে পাহৰি যায়। এয়া ভুল আৰু নিৰ্ভুলৰ খেল। এতিয়া তোমালোক পিতাৰ তোলনীয়া সন্তান হৈছা। শিৱবাবা আছে নহয়। তেওঁ হ'ল সকলো আত্মাৰ বেহদৰ পিতা। পিতা কিমান দূৰৈৰ পৰা আহে, তেওঁৰ ঘৰ হৈছে পৰমধামত। পৰমধামৰ পৰা আহে তেন্তে নিশ্চয় সন্তানসকললৈ উপহাৰ লৈ আনিব। হাতৰ তলুৱাত স্বৰ্গ উপহাৰ ৰূপে লৈ আহে। পিতাই কয়, চেকেণ্ডত স্বৰ্গৰ বাদশ্বাহী (সাম্ৰাজ্য) লোৱা। মাত্ৰ পিতাক জানি লোৱা। সকলো আত্মাৰ পিতা নহয় জানো। পিতাই কয় - মই তোমালোকৰ পিতা হওঁ। মই কেনেকৈ আহোঁ - সেয়াও তোমালোকক বুজাওঁ। মোক ৰথতো নিশ্চয় লাগিব। কোনখন ৰথ? কোনো মহাত্মাৰতো ল'ব নোৱাৰো। মনুষ্যই কয় তোমালোকে ব্ৰহ্মাক ভগৱান, ব্ৰহ্মাক দেৱতা বুলি কোৱা। হেৰ', আমি কত কওঁ! বৃক্ষৰ একেবাৰে ওপৰত থিয় হৈ আছে, যি সময়ত গোটেই বৃক্ষ তমোপ্ৰধান। ব্ৰহ্মাও তাত থিয় হৈ আছে গতিকে বহুত জন্মৰ অন্তৰ জন্ম নহ'ল জানো। বাবাই নিজেই কয় - মোৰ বহুত জন্মৰ অন্তিম জন্মত যেতিয়া বানপ্ৰস্থ অৱস্থা হয় তেতিয়া পিতা আহে। যিয়ে আহি ধাক্কা (পেশা) আদি এৰুৱালে। 60 বছৰ পিছত মনুষ্যই ভগৱানৰ সৈতে মিলিত হ'বলৈ ভক্তি কৰে।

পিতাই কয় - তোমালোক সকলো মনুষ্য মতত আছিল, এতিয়া বাবাই তোমালোকক শ্ৰীমত দি আছে। শাস্ত্ৰ ৰচনা কৰাসকলো হৈছে মনুষ্য। দেৱতাসকলেতো নিলিখে, নপঢ়েও। সত্যযুগত শাস্ত্ৰ নাথাকে। ভক্তিৰেই নাই। শাস্ত্ৰত সকলো কৰ্মকাণ্ড লিখা আছে। ইয়াত সেইবোৰ কথা নাই। তোমালোকে দেখিছা যে বাবাই জ্ঞান দিয়ে। ভক্তি মৰ্গতো আমি শাস্ত্ৰ বহুত পঢ়িছো। কোনোবাই যদি সোধে যে তোমালোকে বেদ-শাস্ত্ৰ আদি মানানে? তেতিয়া ক'বা, যিমান মনুষ্য আছে

26-07-2019

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

তেওঁলোকতকৈ আমি বেছিকৈ মানো। আৰম্ভণিৰে পৰা অব্যভিচাৰী ভক্তি আমি আৰম্ভ কৰিছো। এতিয়া আমি জ্ঞান পাইছো। জ্ঞানেৰে সৎগতি হয় তেন্তে আকৌ আমি কি ভক্তি কৰিম। পিতাই কয় - সন্তানসকল, বেয়া নুশুনিবা, বেয়া নাচাবা.. গতিকে পিতাই কিমান সাধাৰণ ৰীতিৰে বুজায় - মৰম সন্তানসকল, নিজকে আত্মা বুলি নিশ্চয় কৰা। মই আত্মা হওঁ, তেওঁলোকে কৈ দিয়ে আল্লাহ হওঁ। তোমালোকে শিক্ষা পোৱা - মই আত্মা হওঁ, পিতাৰ সন্তান হওঁ। মায়াই এইটোকে ক্ষণে-ক্ষণে পাহৰাই দিয়ে। দেহ-অভিমানী হ'লেই ওলোটাকৈ কৰ্ম হৈ যায়। এতিয়া পিতাই কয় - সন্তানসকল, পিতাক পাহৰি নাযাবা। সময় নষ্ট নকৰিবা। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ ৰহস্যক যথার্থভাৱে বুজি আত্মিক হ'ব লাগে। ড্ৰামাৰ জ্ঞানত মূৰ্ছিত হ'ব নালাগে। নিজৰ বুদ্ধিক হৃদৰ পৰা আঁতৰাই বেহদলৈ লৈ যাব লাগে।
- (2) সূক্ষ্মবতনবাসী ফৰিস্তা হ'বলৈ সম্পূৰ্ণ পবিত্ৰ হ'ব লাগে। আত্মাত যি ময়লা আছে সেয়া স্মৃতিৰ শক্তিয়ে আঁতৰাই পৰিষ্কাৰ কৰিব লাগে।

***বৰদান:-** আত্মিক হাঁহিৰ দ্বাৰা চেহেৰাৰে প্ৰসন্নতাৰ জিলিকনি দেখাওঁতা বিশেষ আত্মা হোৱা

ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ বিশেষত্ব হৈছে প্ৰসন্নতা। প্ৰসন্নতা অৰ্থাৎ আত্মিক হাঁহি। জোৰ-জোৰকৈ হাঁহিব নালাগে, কিন্তু মিচিকিয়াই হাঁহিব লাগে। যদি কোনোবাই গালিও দি থাকে তেতিয়াও তোমালোকৰ চেহেৰাত দুখৰ লহৰ যাতে নাহে, সদায় প্ৰসন্ন হৈ থাকিব লাগে। এনেকৈ নাভাবিবা যে তেওঁ এঘণ্টা ক'লে মইতো কেৱল এক চেকেণ্ডে ক'লো। চেকেণ্ডৰ বাবেও ক'লা বা চিন্তা কৰিলা, চেহেৰাত অপ্ৰসন্নতা আহিল তেন্তে ফেল হৈ যাবা। এঘণ্টা সহন কৰিলা পিছত বেলুনৰ পৰা গেছ ওলাই গ'ল। শ্ৰেষ্ঠ জীৱনৰ লক্ষ্য ৰখা বিশেষ আত্মা এনেকুৱা গেছৰ বেলুন নহয়।

***শ্লোগান:-** শীতল কায়াধাৰী যোগীয়ে স্বয়ং শীতল হৈ আনকো শীতল দৃষ্টিৰে নিহাল কৰি দিয়ে (ভৰপূৰ কৰি দিয়ে)।

ওঁম্ শান্তি!!
